

Magasin fra Kirkens Bymisjon 4/2006

bymisjon

www.bymisjon.no

Bolig - mer enn bare tak over hodet side 4-7

Fellesskap

Fellesskap er et honnørord. Det er et ord vi hører i mange festtaler, politiske programmer og andakter. Vi i Kirkens Bymisjon bruker det ofte, og gjerne. Vi tror på fellesskapets verdi.

Men alle vet vi at fellesskap ikke alltid er noe godt. Det finnes mange former for fellesskap. Det finnes klamme fellesskap. Fellesskap som kontrollerer oss, hemmer oss, holder oss fast. Og det finnes fellesskap som stenger ute. Ja, det finnes fellesskap som samler seg rundt nettopp det å stenge ute. De bygger hele sin eksistens på at 'vi' er forskjellige fra -- det vil si bedre enn -- 'de andre'.

Slike eksklusive og ekskluderende fellesskap kan være farlige. Det ligger en kime til vold i dem. Av og til bryter den ut, i gjengoppgjør og borgerkriger.

Vi vil bygge fellesskap som er åpne. Fellesskap som ikke bygger vegger eller murer rundt oss. I dette nummeret av Bymisjon kan du blant annet lese om hvordan "den gode nabo" kan åpne opp et bomiljø og bidra til økt livskvalitet også for folk som sliter med å gjøre sin bolig til et godt hjem.

Det er viktig for oss i Kirkens Bymisjon at for eksempel eldresenter, sykehjem og andre institusjoner som vi driver skal være så åpne som mulig. De skal være vendt ut mot lokalmiljøet de er en del av.

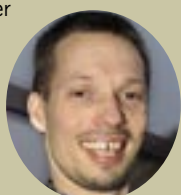
Ammerudhjemmet er et godt eksempel. Nylig kunne Bymisjonen ønske velkommen til Bydelsdager på Ammerudhjemmet for 13. gang. Plutselig er sykehjemmet igjen midtpunktet i en sprell levende festival for alle bydelens innbyggere mange dager til ende. Det syder av liv og leven: Fra skolekorps til indisk folkedans, gudstjeneste og konserter.

Slik kan vi være med å bryte isolasjonen og åpne opp for fellesskap på tvers. Vi må rive ned vegger og murer. Men ikke bare, og ikke alltid de som er fysiske. Kanskje enda viktigere er de murene mot andre som vi har inne i hodene våre. De må ned.

Det som kjennetegner et fellesskap som det er godt å være i, er at det gir rom for alle, som de unike personene hver og en av oss er. Rom til å utfolde oss , til å bli sett, med sterke og svake sider, med talenter og særegenheter.

En klok person har sagt: "Ingen er uunnværlig, enhver er uerstattelig." Det gode med et fellesskap er at vi kan steppe inn for hverandre. Jeg kan vite at ikke alt står og faller med meg. Det kan være en befrielse. Vi kan bære hverandre, og bære hverandres byrder, som det står i Bibelen. Og samtidig: Vår unike verdi ligger uttrykt i den siste setningen: "Enhver er uerstattelig." Til syvende sist er det slik: Bare du er du. Du er uerstattelig. Alle er vi det. Det er slik vi er skapt av Gud.

La oss tørre å vise oss fram som de unike og uerstattelige menneskene hver og en av oss er. På tvers av generasjonsskille og kulturforskjeller. Uten hensyn til klasse, kjønn eller trostilhørighet. For slik bygger vi godt fellesskap i byen vår.

Sturla J. Stålsett
generalsekretær

BYMISJON

Informasjonsblad for Stiftelsen Kirkens Bymisjon Oslo
Tollbugata 3,
0152 Oslo
Telefon 22 36 55 00

Redaktør:
Per Frogner

Journalist:
Atle Briseid

Layout:
Jorunn Waaler
og Torstein Ihle

Foto forsida:
Atle Briseid

Hjemmeside:
www.bymisjon.no

E-post:
firmapost@skbo.no

Trykk:
Glomvik trykkeri

Opplag:
37 000

IK-kontrollert
innsamlingskonto:
7011 05 18593

Khadouj Adhdhar og Kristin Holter (th) var Kirkens Bymisjons glade mottakere da Kronprinsparet overrakte den gledelige støtten til ungdomsprosjektet i Primærmedisinsk Verksted.

Stor gave fra Kronprinsparets humanitære fond

Kronprinsparets humanitære fond ga på sin "humanitære dag" kr 200 000 til et ungdomsprosjekt i regi av Primærmedisinsk Verksted i Kirkens Bymisjon. Gaven ble overrakt av Kronprinsparet selv under den store mønstringen ved Spikersuppa i Oslo sentrum 26. august.

Khadouj Adhdhar og Kristin Holter mottok støtten på vegne av Primærmedisinsk verksted (PMV).

Det var Slottet som sto som arrangør av markedsdagen som markering av femårsdagen for fondet – og bryllupsdagen til kronprinsparet. 22 ideelle organisasjoner presenterte seg fra markedsboder ved Spikersuppa. Etter pristudelingen besøkte Kronprinsparet hver eneste stand, og tok seg god tid til en prat om det humanitære arbeidet. Ved bymisjonsteltet ble de kongelige tatt imot av generalsekretær Sturla Stålsett og representantene fra PMV.

- Kirkens Bymisjon gjør et svært viktig arbeid. Lykke til med den videre utviklingen! Vi kommer gjerne på besøk til Primærmedisinsk Verksted når ungdomsprosjektet er kommet i gang, sa kronprinsesse Mette Marit og kronprins Haakon. De to er godt kjente med bymisjonsarbeidet fra før, blant annet gjennom TV-aksjonen Hjerterom.

PMV er et møtested for kvinner, barn og unge med ulik kulturell bakgrunn. Driften består i oppsøkende arbeid for å hjelpe folk ut av isolasjon, en mangfoldig gruppevirksomhet, og forskjellige prosjekter.

Ungdomsprosjektet som nå får støtte fra Kronprinsparets fond skal ta tak i utfordringer som ungdommer fra innvandremiljøene kan oppleve: Skolearbeid, fritidsaktiviteter, det sosiale livet mellom to kulturer og to religioner, det å få jobb eller praksisplass, og det å kunne ha håp om det godt liv. Prosjektet skal drives av ungdommene selv, og bygges på deres egne ideer og kompetanse.

- Det er en stor glede å motta penger til utfordringer som vi ser brenner ekstra sterkt, sa Khadouj Adhdhar i sin takketales. Også generalsekretær Sturla Stålsett i Kirkens Bymisjon uttrykker stor glede over tildelingen:

- Vi er glade og stolte over at Kronprinsparet på denne måten viser at de ser det samme som oss: At det flerkulturelle blir et stadig viktigere fokus i vårt samfunn.

tekst: Per Frogner foto: Atle Briseid

Nytt gatekapell blir hverdagsrom for alle

Oslo har fått sitt første gatekapell. - Dette skal være et hverdagsrom med åpen dør. Et sted der byens puls også når kirkerommet, og der folk helt enkelt kan søke Gud på sin egen måte, uten så mange ord. Som et gresk landsbykapell midt i storbyen.

Bymisjonsprest Helge Fisknes sitter forventningsfull i døra til det nye gatekapellet som er kommet opp ved siden av Oslo domkirke. Domkirken skal være stengt i tre år på grunn av oppussingsarbeider. For å fortsette et kirkelig tilbud på stedet i denne perioden har Oslo Domkirke, Kirkens Bymisjon og Kirkelig Fellesråd i Oslo gått sammen om det lille gatekapellet som nå ligger på Domkirkeplenen med glass-spir og stålinnfatning. Det gir mulighet for nye arbeidsformer og bedre tilgjengelighet for kirken i Oslo sentrum. Helge Fisknes har drømt om en slik mulighet lenge.

- Det primære må være en åpen kirkedør over mest mulig tid. Her har vi en mulighet til å gjøre Gud og kirken tilgjengelig med lav terskel. Det er viktig i vår tid, for folk nærmer seg dette på andre måter nå, sier den erfarne bymisjonspresten.

- Vi kan si mye om individualisme i vår tid, men på det åndelige området skjer noe interessant. Mange ønsker å søke Gud på sin egen måte. De kommer med sine tanker og indre liv og har ikke alltid behov for alle de ferdiglagde ordene. Stillhet og et tent lys kan være nok. Mange setter pris på muligheten for en samtale som ikke er avtalt på forhånd. Alt dette er lettere å åpne for i et lite kapell nær gata.

Som i en togkupé

Helge Fisknes sammenligner gatekapellet både med de gamle togkupeene, og de små greske kapellene som alltid er åpne.

- Tenk på alle de viktige samtalene som har skjedd i togkupeer der vi ble sittende ansikt til ansikt med ukjente og visste at vi ikke behøvde å møte hverandre igjen etter samtalen...

Slik kan vi etablere et samtaletilbud her også, sier presten som har tro på det enkle menneskelige møtet uten avtale og terapi.

Jeg har møtt ungdom i Hellas som forteller at de nesten aldri går til gudstjeneste, men som bruker stillheten og lysene i de små kapellene når noe har gått i lås på skolen, med kjæresten eller med familien. Dette er et slikt kapell, sier Helge Fisknes.

Bymisjonsprest Helge Fisknes kan endelig ønske velkommen til et hverdagslig gatekapell i Oslo sentrum. Kapellet med stålinnfatning ble vigslat 12. september og drives av Oslo Domkirke i samarbeid med Kirkens Bymisjon og Kirkelig Fellesråd i Oslo.

Bymisjonspresten håper at det skal lykkes å markere at det finnes en innbydende og annerledes vei inn til kapellet – midt i pulsen som stryker forbi forretninger og barer i Karl Johansgate rett nedenfor. - Byfolk går ut og inn overalt med korte stopp. Det må vi forsøke å fange inn her. Slik arbeidet jo Jesus også! Det er de korte stoppene og møtene mellom han og enkeltmennesker vi møter i evangeliene. Det står ikke så mye om oppfølging...

Planen for Oslos første faste gatekapell er å holde åpent fra kl. 10 – 16 på hverdager, og kl. 21-24 fredag og lørdager. Det blir en enkel liturgisk messe hver ettermiddag kl. 15.30 og kveldsbønn med lystenning kl. 19. Kirkens Bymisjon vil foreløpig ha ansvar for en dag i uka med dette opplegget. Det skal bygges opp et frivilligkorps som vertskap i kapellet, og en prest vil alltid være tilstede.

- Dette er en forsiktig start. Vi må prøve oss fram, både med åpningstider og med et enkelt liturgisk uttrykk. Han er svært takknemlig for Domkirkens invitt til samarbeid om kapelltilbudet, og er glad for domprost Olav Dag Hauges ord om at her er det bare fantasien som setter grenser.

tekst og foto: Per Frogner

Den gode nabo avslører mytene

Det er en myte at det bare er utagerende bråk-
makere med rusbakgrunn som er hjemløse og
havner i sosiale boliger. Bostedsløshet ram-
mer f.eks unge med dårlig inntekt og folk med
langvarige helseproblemer. Den gode nabo ser
dette, og søker likheter mer enn forskjeller.

Marit Nybø er boligutvikler i Kirkens Bymisjon og arbeider både med nye botil-
tak og å koordinere oppfølgingstjenester blant beboere i etablerte boliger.

Dette er noen av erfaringene og utfordringene
fra Marit Nybø som de siste årene har arbeidet
som leder for Kirkens Bymisjons boligsatsing. I
Oslo har også Bymisjonens boligfokus dreiet, fra
å skaffe flest mulig boliger – til å skape gode opp-
følgningstjenester for folk som har fått tak over
hodet. Å bo er så mye mer enn å ha en bolig. Det
handler f.eks om å ha gode naboer.

Mye godt har skjedd i Oslo de siste årene med
utfordringen om å få folk i hus. Svært få er helt
uten tilbud. Fortsatt er mange uten permanent
bolig og hjem, men de fleste har tak over hodet.
Mange trenger oppfølging. Ensomhet og isola-
sjon er en stor utfordring, forteller Marit Nybø.
Overgangen fra en institusjon med et fellesskap
til å sitte isolert i egen bolig kan være tøff. Det er
ikke selvsagt at en bolig også blir et hjem. Mange
trenger hjelp til å bli koblet opp mot hjelpetilbud,
få hjembesøk, skape seg et sosialt liv.

Den gode nabo

- Men hvem er den gode nabo som kan gjøre
bosetting lettere for vanskeligstilte?

- Den gode nabo er kjempeviktig og ser etter
likheter mer enn forskjeller. Hun legger til side
tanken om at forskjeller er farlig. Det er en myte
som passer mange av oss at folk i sosiale boliger

er utagerende og truende. Så har vi alibi for å
holde avstand. Men svært mange som sliter med
å bo er forkomne, eller rolige folk som viser seg
lite ute. De trenger kontakt og fellesskap, men
har også rett på privatlivets fred. Den gode nabo
lar folk være i fred når de trenger det, slik alle for-
venter – og er ikke sosialarbeider. Man kommer
svært langt med en allmenn positiv og respektfull
innstilling.

Rause bomiljøer

Marit Nybø vet også at det er en myte at folk ikke
tåler den sosialt vanskeligstilte i byens boliger.

- Vi skal ikke være grenseløse i møte med hver-
andre, men mange bomiljøer tåler mye i denne
byen, sier hun. - Det finnes områder i Oslos bygår-
der med et sosialt liv ingen aner noe om. Det er
kjempereise hverdagsmiljøer der folk ringer på,
bryr seg og strekker seg langt for hverandre.
Dessverre er det ofte slik at de som bor lengst
unna bylivet klager mest og er mest bekymret for
nabolaget...

Utakt mellom bolig og livsform

Fellesskapstanken i bomiljøene er framtidens viktig-
ste utfordring, mener Bymisjonens boligutvikler.
Hun mener hele den tradisjonelle boformen er i

utakt med aktuell norsk sivilstand. - Vår vanligste
boligform med den lille leilighet tilpasset to for-
eldre med to barn var et viktig vern om kjernefa-
milien etter gårdssamfunnets storfamiliemodell.
Men nå er store deler av befolkningen enslige,
eller enslig forsørgende. Kjernefamilieboligen vir-
ker isolerende. Det svært mange trenger nå er
tilgang på fellesskap. Vi må utforske alternative
boformer.

- Tilbake til det utdaterte kollektivet?

- Hvorfor ikke? Det kan finnes mange gode

• 1244 er hjemløse i Oslo, inkludert
folk som har midlertidige boløsninger.
(Kilde: Byggforsk pr. nov 2005)

• Det er gjennomsnittlig 1,9 medlem-
mer pr. husstand i Oslo.

• I bydelene St.Hanshaugen og
Sagene er 48,1 % av husstandene
aleneboende.
(Kilde: Statistisk sentralbyrå).

modeller for det. Du blir jo snart ikke regnet
som ordentlig samfunnsborger hvis du ikke sit-
ter gjeldstynget i egen bolig. Velger du noe annet
må du nærmest gjøre rede for det. Vi trenger å
utfordre de normene! Hva er egentlig gevinsten i
at alle skal eie og bo for seg selv?

Den engasjerte boligutvikleren ser 10 år fram i
tid, og mener jakten på boformer som styrker
fellesskap er en ideologisk utfordring. - Hvorfor
er det utenkelig at vi skal bo sammen "gode" og
"dårlige" i samme fellesskap? Hvilke spørsmål tør
vi å stille om våre boformer? Hva er trygghet? Det
er ihvertfall ikke bare egen bolig som gir det. Det
er mye spennende å hente i fellesskapstanken.

tekst og foto: Per Frogner

Tone (til venstre) og Siri er med i ressursgruppa som planlegger og informerer om kursene på
Boligskolen. Deres erfaringer er uvurderlige for å lage gode kurs, mener leder Stine Lien (bak).

Å lære å bo alene

Det er ikke alltid lett å leve et stabilt liv i sitt eget hjem. På Boligskolen kan man delta på kurs i blant
annet matlaging, økonomistyring, oppussing, innredning eller hvordan man skal takle ensomheten.

Tone og Siri var blant de første kursdeltakerne
da SAFIR – senter for frivillig innsats i rusfeltet
opprettet Boligskolen for nøyaktig ett år siden.
Begge har bakgrunn fra rusavhengighet, men har
for lengst begynt veien mot et annet liv.

- Kursene har vært kjempenyttige. Nå har jeg
håp om å komme meg over i egen bolig snart,
sier Siri.

Hun meldte seg på en temadag om Startlån,
mens Tone ønsket å lære mer om gjeldssanering.
Senere har de også deltatt på kurs og temadager
om matlaging, brannvern, å takle ensomhet og
isolasjon, og å gjøre små endringer i livet.

- Temadagen om gjeldssanering var veldig
interessant. Jeg lærte mange ting jeg ikke visste
om, sier Tone.

- Ikke belastende

Boligskolen kom i stand for å være et tillegg til
den tradisjonelle boligoppfølgingen, som gjerne
foregår én til én.

- Vi ønsket å lage en nøytral lærings situasjon.
Alle går jo på kurs, sier leder Stine Lien.

Deltakernes egne erfaringer og kunnskaper
brukes aktivt under kursingen. For hvem kjenner
vel bedre til vanskelighetene med å bo alene enn
dem som har følt det på kroppen?

- Folk kan veldig mye fra sitt gatenære liv som
fint kan brukes i et "streitere" liv. For eksempel
har mange bodd på hospitser. Der har de bodd
tett sammen med andre og fått erfaringer og
kunnskap om hvordan man kan holde noen litt på
avstand, og omgås andre. Dette er kunnskap
som kan brukes når man senere skal være nabo i
et vanlig boligkompleks, sier Lien.

Fellesskapet som utvikler seg underveis i kur-
sene, og forståelsen for at det finnes andre i
samme situasjon som en selv, er også en viktig
læring.

- Det er positivt å være sammen med andre.
Sammen er vi sterke. Vi slipper skammen over
et liv som er levd. Det er trygt og godt her, sier
Tone.

Ressursgruppe

Boligskolen har opprettet en ressursgruppe som
er med på å planlegge og arrangere nye kurs.
Tone og Siri er med i denne gruppa.

- Jeg har alltid villet hjelpe andre, enten innen
rusomsorg eller eldreomsorg. Nå har jeg funnet
det stedet jeg har lett etter, sier Tone.

Ressursgruppen brukes også til å promotere
Boligskolen ute i miljøene.

- Det gir en helt annen effekt enn om jeg skulle

**HØSTENS KURS PÅ
SAFIR/BOLIGSKOLEN,
URTEGATA 50:**
Spis godt og lev sunt
(kveldskurs):
31.08/14.09/24.09/02.11/09.11/26.11.
Fra bolig til hjem
(dagskurs om innredning/oppussing):
11.09/13.09/20.09.
Få pengene til å strekke til
(dagskurs): 29.09 og 27.10
Klare seg på egenhånd
(dagskurs): 16. og 17.10 på
SAFIR, 01.12 på Ressurssenteret i
Kjølberggata 9.

TEMADAGER - onsdager kl. 13-15:30
på SAFIR Urtegata 50.
Leie kommunal leilighet: 06.09
Brannvern: 20.09
Betale regninger: 04.10
Delta i eget nærmiljø: 18.10
Bostøtte: 01.11
Startlån: 15.11
Evaluerings og avslutningsfest: 29.11

gjort det alene, sier Lien.

Kolleger i Skottland

Nylig hadde Boligskolen besøk fra deltakerne på en tilsvarende boligskole i Skottland. Mye av tankegangen bak den norske boligskolen er inspirert av den. Flere av de norske deltakerne skal i høst reise til Simon Community i Glasgow for å la seg inspirere videre. Besøket blir viktig for å utvikle Boligskolen. Lien har nemlig mange ideer:

- Vi ønsker å bruke ressursgruppa enda mer aktivt for å promotere oss ute. Vi informerte nylig om oss selv i Oslo fengsel, og det vakte veldig stor interesse. Kanskje er dette et sted å arbeide videre, sier hun.

Beboere fra Veslelien, Kirkens Bymisjons behandlingsinstitusjon for rusmisbrukere på Ringsaker, har jevnlig kommet i buss for å delta på kursene. Det har ført til ideen om å spre prosjektet til andre steder.

- På sikt kan vi kanskje bruke vår modell til å etablere boligskoler i distriktene, sier Lien.

Hver onsdag er det felles lunsj i Gartnerløkka på Grønland. Siri og Tone bidrar gjerne på kjøkkenet.

Et hus med lav terskel og stor takhøyde

Ingen er mer vant til å bli kastet ut og flyttet på enn beboerne i Schandorffsgate 4. Nå har de endelig fått en bolig som de aldri vil bli kastet ut fra – noensinne.

"Fredrik" strever med både psykiske problemer og rusavhengighet. Det har gjort det vanskelig å beholde en leilighet over lengre tid. I februar innredet Kirkens Bymisjon, i samarbeid med Oslo kommune og Husbanken, blokka i Schandorffsgate til boliger for personer med dobbeltdiagnoser. Da fikk Fredrik endelig et permanent sted å bo. Det forandret livet hans.

- Livet mitt er blitt mer stabilt. Det er enklere å ta kontroll over økonomien, og det er lettere å ordne opp i ting som er blitt liggende lenge. Med tanke på at jeg gikk boligløs i deler av fjoråret, er det helt fantastisk å ha egen leilighet, sier han.

En ekstra trygghet

Hospitser omtaler han som "helvetes forgård", og de andre leilighetene Fredrik har hatt, har han blitt kastet ut fra. I Schandorffsgate kommer ingen til å kaste han ut – uansett. Her får han bo så lenge han selv ønsker.

- Mange i min situasjon har opplevd at andre boforhold har blitt kompliserte. Her er det stor takhøyde. Det gir en ekstra trygghet, sier han. Fredrik ønsker ikke å stå frem med sitt egentlige navn eller bilde. Grunnen er en artikkel i en hovedstadsavis som han mener stilte stedet i dårlig lys og fremstilte beboerne nærmest som galninger.

- Hvis jeg forteller folk hvor jeg bor, tror de jeg er gal og holder seg unna meg. Det er sårende. Vi er en fin gjeng; følsomme mennesker som har erfaring fra de mest såre delene av livet, sier han.

Flytter ikke problemet

Tankegangen som preger Schandorffsgate er hentet fra prosjektet "Skjeve

Å kaste ut folk på grunn av dårlig oppførsel, fører bare til at problemene flyttes til andre steder, mener daglig leder i Schandorffsgate, Stein Roald Rognmo.

hus" i København. I dag lever 10 personer fra tre forskjellige bydeler i blokka i Oslo sentrum. Alle har dobbeltdiagnoser og har gått inn og ut av offentlige institusjoner i mange år. Men hvorfor har Bymisjonen en politikk om aldri å

Leilighetene i Schandorffsgate er lyse og tiltalende.

På beboermøtene diskuterer beboerne utfordringer ved å være naboer.

kaste ut noen?

- Fordi vi ikke tror at det løser noe problem, men i stedet bare flytter på det, sier daglig leder Stein Roald Rognmo.

Han forteller at mange får sjokk når de forstår at de ikke blir kastet ut. Dette er nemlig personer som er vant til å bli sendt fra sted til sted.

- Det skjer nok ting her som både er opptil og over streken. Når de likevel får bli, får de mulighet til å reparere noe. Gjennom helende situasjoner kan de kanskje bli i stand til å forstå seg selv bedre, sier han.

Stor grad av frihet

Schandorffsgate er ingen institusjon, og frihet er et viktig stikkord for livet i blokka. Beboerne kan selv bestemme når de ønsker å komme eller gå, og hvem de vil ha på besøk.

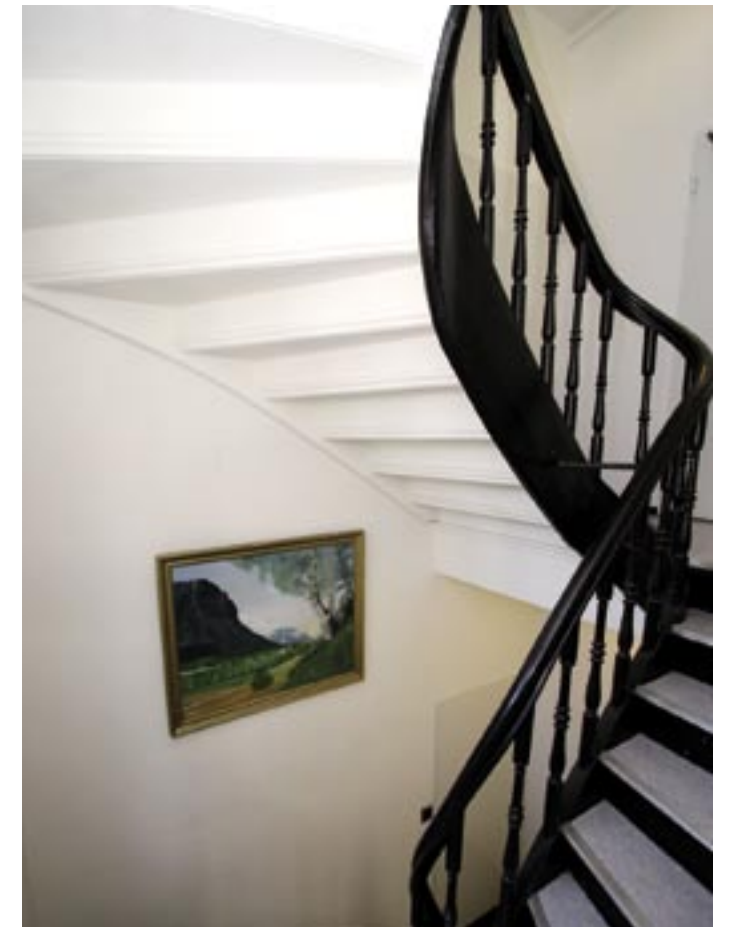
- Vi som jobber her ønsker ikke å være et slags politi som står i døra og kontrollerer hvem som kommer inn. I stedet vil vi gjerne være en ressurs. Men det er vanskelig å ha klare retningslinjer. Vi prøver og feiler, sier han.

At det innimellom går "ei kule varmt" hos noen av beboerne, som i noen tilfeller også har gått ut over inventaret, har vist seg å kunne være utgangspunktet for en positiv trend, forteller Rognmo.

- Det å stå i situasjonen og samarbeide med beboerne i etterkant av negative episoder har vist seg å ha bærekraft. Det viser vei mot bedre løsninger for alle, og gir mulighet for at "skjeve hus" kan bety mulighet til et bedre liv, sier han.

I alle fall har Fredrik positive tanker om fremtiden. Han forteller at han er på vei inn i et Subutex-opplegg (et preparat med liknende effekt som metadon), og har også et ønske om å melde seg på kurs for å ta datakortet. I Schandorffsgate blir han boende til han er klar for nye utfordringer.

- Jeg ønsker å bo her en viss tid, men blir nok ikke gammel her, sier han.

Blokka ble åpnet i februar i år og rommer 11 leiligheter.

tekst og foto: Atle Briseid

Kort opphold

Carl Petter Opsahl
- gateprest

I en alder av 42 har Carl Petter Opsahl endelig fått seg sin første faste jobb. Jazzmusikeren, VG-journalisten og hip hop-eksperten ble nylig ansatt som gateprest med base i Tøyenkirken – og er akkurat der han helst vil være.

Velg et ordtak som passer deg!

- Jeg bruker ikke ordtak, jeg.

Hvilken arbeidsoppgave må du rekke når du ferdig med denne praten?

- Jeg skal til Ila hybelhus for å snakke med beboerne, spise vaffer og ha lystenning.

Siste leste bok?

- Mitt siste bokprosjekt var faktisk Koranen. Det ga meg mye, både fordi folk kom borttil meg mens jeg leste på trikken og fordi tekstene var interessante. Kappes om å gjøre det gode, står det. Det var fint.

Når du virkelig skal kose deg, hva gjør du? - Elsker.

Hva er det beste med byen?

- Fjorden og marka, og menneskene. Jeg er femte generasjons Osloborger. Det er sikkert mye stygt i Oslo, men Oslo er min by. Og New York, og New Orleans.

Hva vil du helst forandre i Oslo?

- Jeg synes at de med makta bør skape større leverom for eldre, unge og barn. Flere parker, masse lovlige grafittivegger og rockeklubber. Vi trenger møtesteder for gamle og unge.

Hvem kunne du tenke deg å tenne et lys for?

- Jeg tenner lys for folk hele tiden. Sønnen min Tobias tenner lys for at alle skal ha en venn. Det synes jeg er fint.

Gir du penger til tiggere?

- Nei, som regel gjør jeg ikke det. Det er en veldig sammensatt greie. Å slippe noen mynter i koppen i forbifarten er veldig enkelt, men jeg føler ikke at det løser noen proble-

mer. Jeg føler også at tiggingen i byen er overtatt av noe organisert og styrt.

Hva ville du bli som barn?

- To ting: musiker og prest – og nå er jeg begge deler. Musiker kom først, og jeg husker godt da jeg bestemte meg for å bli prest som 12-13-åring. Men det er først nå, i min første faste jobb ever, at jeg føler meg som prest.

Respekt, rettferdighet og omsorg er Bymisjonens visjonsord. Hvem trenger det mest akkurat nå?

- Alle. Bakenfor disse tre ordene ligger kjærligheten, og alle trenger kjærlighet. Disse verdiene må ikke låses til en bestemt menneskegruppe. Vi må hele tiden være på jakt etter dem som trenger det.

Nevn en person som du kunne tenke deg å samarbeide med?

- Det spørsmålet blir litt feil, nå som jeg endelig er tilbake med dem jeg aller helst vil samarbeide med, nemlig folkene her på Bymisjonssenteret.

Hvis Jesus kom til byen, hvem tror du han ville oppsøkt?

- Jeg tror han ville gått rundt omkring slik han gjorde: Til Tollbugata, tatt en tur innom folka på slottet, bort til Stortinget. Jeg håper jeg ville sett han og forstått at det var han.

tekst og foto: Atle Briseid

- Jeg kunne godt tenke meg en seng

Leon er avhengig av rusmidler, uten fast bolig og har ingen kontakt med det offentlige hjelpeapparatet – en typisk situasjon for Oslos tiggere ifølge Hildegunn Brattvåg, som er i gang med å kartlegge forholdene.

Leon rusler rundt utenfor Nasjonalteatret stasjon med en pappkopp i hånda og et navneskilt med påskriften "Frank n' Stein" rundt halsen. Tross kallenavnet ser han ikke på seg selv som et monster, snarere tvert imot.

- På engelsk betyr "frank" ærlig, ikke sant? Jeg synes det er veldig ålreit når folk smiler og viser at de skjønner poenget, forklarer han.

Hva ordet "stein" henspiller på, kan jo leseren tenke seg selv. Leon har i alle fall tigget til rusmidler i seks år.

- Det har vært litt til og fra. Den siste perioden har vart i 13 måneder. Vanligvis selger jeg =Oslo, men jeg har mistet lisensen for en periode. I mellomtiden tigger jeg bare, sier han.

Intervjuet tiggerne

Den skjebnen deler Leon med mange. Overraskende mange, mener Hildegunn Brattvåg i Kirkens Bymisjon. Hun er, som første person i Norge, i gang med å kartlegge livsbetingelsene til tiggerne i Oslo.

- Jeg er overrasket over at det er så mange som tigger så ofte, sier hun. I løpet av sommeren var hun og to frivillige medarbeidere fra Kirkens Bymisjon i kontakt med vel 70 tiggere og intervjuet 63. De aller fleste var norske, bare fem var kvinner, og samtlige var avhengige av rusmidler.

Brattvåg mener hun traff de fleste av dem som tigger daglig i Oslo sentrum. De rumenske tiggerne, som har vært mye omtalt i pressen, var på grunn av språkproblemer vanskelige å få kontakt med.

- De rumenske tiggerne er tallmessig langt færre. Likevel blir de gitt mye oppmerksomhet i mediene av politi og politikere. Jeg tror grunnen er at de i starten var mer synlige i sin måte å

Leon mottar ikke støtte fra sosialkontoret. Det er for langt og for kostbart å reise til hjemkommunen for å hente pengene, mener han.

for kroppen. Mitt største ønske om dagen er å leie meg et rom, sier han.

Penger til å leie seg et slikt rom velger han å skaffe selv. Støtte fra sosialkontoret vil han ikke motta. Det er for langt og for kostbart å reise til hjemkommunen for å hente dem, mener han.

- Jeg har vel egentlig gitt dem opp. De skal gjøre det på sin måte, og alt passer ikke for meg. Individuell behandling er det som gjelder. Alle har forskjellige behov.

Tre av fire er bostedsløse

Leons situasjon er typisk, skal vi tro Brattvåg. Blant dem hun intervjuet var tre av fire uten fast bolig. En sjettedel leier bolig, og noen svært få har plass på hybelhus. Brattvåg mener dette viser at det skorter på fleksible boligløsninger i Oslo.

- Skal de bo i vanlige boliger, krever det mye oppfølging. Da møter nemlig mange utfordringer som de kanskje egentlig flykter fra i livet på gata, sier hun.

Mens de fleste mottar en eller annen form for offentlig stønad, gjør en femtedel som Leon og velger bort enhver kontakt med det offentlige hjelpeapparatet. Flere etterlyser større bistand fra hjelpeapparatet.

- Et nyttig tiltak kan derfor være å bedre kontakten mellom tiggerne og hjelpeapparatet. Noen trenger mer informasjon om sine rettigheter og hjelp til å få disse rettighetene virkeliggjort. Kirkens Bymisjon kan være et slikt bindeledd, sier hun.

Et fleksibelt arbeidstilbud er et annet tiltak som både Brattvåg og tiggerne selv har stor tro på. Mange av de spurte svarte "arbeid" på spørsmål om hva som kan bedre situasjonen, deriblant Leon.

- Det gjør en stor forskjell å kunne jobbe. Jeg liker å gjøre noe for pengene og har ikke lyst til å stjele. Men på spøk vil jeg si: vis meg en arbeidsgiver som vil ansette meg, og jeg skal si at han er en idiot. Altså, jeg har forståelse for at man ikke vil ansette en narkoman. Men de kjenner ikke meg, sier han.

- Vil ikke slutte

Brattvåg skal bruke resten av høsten på å gjøre flere undersøkelser og intervjuer. Neste år er planen å prøve ut forskjellige tiltak. Håpet er å finne noe som kan gjøre fremtiden lysere for gutta

Hildegunn Brattvåg fra Kirkens Bymisjon har trålet opp og ned Oslos sentrumsgater i sitt arbeid med å kartlegge livsbetingelsene blant tiggere i hovedstaden.

med koppen. Leon er likevel ikke særlig optimistisk med tanke på fremtiden.

- Jeg kommer aldri til å slutte med dop. Det er ikke plass i verden for meg som nykter. Jeg vil ikke bevisst se at vi ødelegger jordkloden og behandler andre mennesker som vi gjør, sier han.

Prosjektet "Rett i koppen" kartlegger situasjonen blant tiggere i Oslo. Av de 63 personene som ble intervjuet, var:

- Samtlige avhengige av rusmidler.
- 48 uten fast bopel.
- Kun fem kvinner.
- 12 uten noen form for offentlig stønad.

- Over halvparten har bommet i mer enn tre år.
- Gjennomsnittlig dagsinntekt ligger på 400-600 kroner.
- Mange velger å bomme for å slippe å stjele.
- 19 oppgir salg av =Oslo som viktigste inntektskilde.
- Flertallet har vært på avrusning. 11 personer hadde vært over 10 ganger.

tekst og foto: Atle Briseid

Innvandrere er en enorm ressurs

Integreringsekspert Loveleen Rihel Brennass største ønske er at folk snart skal forstå hvor verdifull kompetanse innvandrere besitter.

- Jeg tror fremtiden vil tvinge det norske samfunnet til både å ta inn flere kompetente innvandrere og ta i bruk den kompetansen innvandrere besitter for å kunne konkurrere på et internasjonalt nivå, sier Loveleen Rihel Brenna.

Som mange andre innvandrerbarn vokste Brenna opp med ett bein i den norske kulturen og ett bein i den indiske. Det ga henne mange frustrasjoner, men også en kompetanse som har gjort at hun i 17 år er blitt benyttet som rådgiver for helsevesen, politi og skole i integreringsspørsmål. Selv er hun ikke så glad i ordet "integrering".

- Vi snakker dessverre fortsatt om integrering og ikke inkludering. Vi snakker om "oss" og "dem". Vi setter skille mellom mennesker. Dette er en stor hindring for å kunne si at vi er kommet langt i vår integreringsprosess. Vi må utvide begrepet og i stedet si "oss i dette samfunnet".

Hva er forskjellen mellom integrering og inkludering?

- Inkludering forutsetter at man ser på mulighetene og ressursene som ligger i mangfoldet. Min opplevelse er at vi har mangelfokus og ikke ressursfokus i Norge. Inkludering handler om å innlemme mennesker i et større fellesskap og skape mulighet for tilhørighet.

På hvilke områder har vi lyktes å inkludere?

- Selv om jeg sier at vi ikke er kommet særlig langt i prosessen, er det mye

positivt som skjer. Det er mange barn og unge som lykkes på skolen og i arbeidslivet. Men vi setter jo fokus på de som lager bråk og ikke de som har lyktes.

Hva må vi gjøre for å lykkes bedre?

- Vi må anerkjenne de ulike kompetansene som befinner seg i et flerkulturelt samfunn, og da tenker jeg også på misjonærbarn og diplomatbarn. De har et internasjonalt nettverk og enorme språklige og kulturelle ressurser. Vi må utarbeide metoder for å synliggjøre denne kompetansen.

Hvor ligger den sterkeste motstanden mot inkludering, blant innvandrere eller i storsamfunnet?

- Jeg tror motstanden ligger hos begge parter. Vi ser på hverandre i stedet for å se hverandre. Motstanden handler også om makt- og avmaktsposisjon. Storsamfunnet har definisjonsmakten og bestemmer hva som er akseptert og ikke akseptert, og minoritetsgruppene kommer i en avmaktsposisjon. Motstanden er en frykt for det som er fremmed, og vi ser at jo mer kontakt det er mellom mennesker, jo mindre blir motstanden.

Hvilke krefter trekker i den ene eller andre retningen?

- Krefter, enten i det politiske miljøet eller andre deler av samfunnstoppen, som klarer å sette grupper opp mot hverandre, vil ha stor negativ innflytelse. Da tenker jeg på dem som trekker frem innvandrere og setter dem opp mot for eksempel de eldre. Personer som bruker vold og som stadig bryter menneskerettighetene og norsk lov, er en annen svært negativ kraft.

Tenker du på gjengmiljøene?

- Ja. Dette er små grupper, men de får enorm innflytelse gjennom førstesideoppslag i mediene. Sammen er disse to gruppene med på å skape en negativ utvikling.

Hvilke krefter drar i positiv retning?

- Frivillige organisasjoner gjør en kjempejobb, inkludert Fotballforbundet. Idrett og frivillige organisasjoner, som Røde Kors og Kirkens Bymisjon, handler om å bygge fellesskap. Det ligger i deres ryggmarg. Jeg skulle ønske at politikere kunne gå i lære hos disse organisasjonene.

Kan du utfordre de frivillige organisasjonene på noe de bør gripe fatt i?

- Fang opp ungdommene som havner i negative miljøer og hjelp dem med å finne verdier som de kan stå for. Dette er ungdom som har møtt motstand på så mange arenaer og som beskytter sin sårbarhet på en feil måte slik at det slår tilbake på dem. De mangler voksenpersoner som kan skape trygge arenaer, mennesker som kan se dem og kan gi dem et håp. De må fanges opp tidlig, akkurat slik Kirkens Bymisjon jobber med stoffmisbrukere.

Kan visse innvandrere utvikle seg til å bli en "sosial underklasse"?

- Ja, jeg tror absolutt det er grupper som frivillige organisasjoner bør vende seg mot, og da tenker jeg først og fremst på enslige innvandrerforeldre. Dette er en gruppe som ofte er utstøtt av minoritetsmiljøene og kjemper helt alene. Ofte har de lite innsikt i det norske samfunnet og blir derfor ikke gode veiledere for sine barn. Ungdom som ikke har et sosialt nettverk, vil også være en slik gruppe.

På 80-tallet var det mye snakk om rasisme.

Hvor er det blitt av det ordet?

- På 80-tallet ble nesten alt definert som rasisme, og det fikk motsatt effekt. Nå er diskusjonen blitt mer nyansert. Vi kan snakke om negative erfaringer og eller å bli forbigått, uten at vi trekker frem ordet rasisme. Det har etter hvert blitt så mange talspersoner for minoritetene i Norge at bildet er blitt mer nyansert.

Den muren som nå bygges opp mellom vesten, med USA i spissen, og Midt-Østen - hvordan preger det inkluderingsprosessen i Norge?

- Jeg tror at vårt samfunn har et mye mer nyansert bilde på dette enn mange i USA har. Jeg synes debattene i mediene viser at det finnes flere stemmer. Det som er trist er at denne situasjonen påvirker muslimes mulighet til å vise at de er en ressurs.

Hva er ditt største ønske for inkluderingsarbeidet i fremtiden?

- Mitt største ønske er at vi klarer å bevisstgjøre folk på de mulighetene denne gruppa har, men også de behovene vi har som land i en globalisert verden. Denne kompetansen trenger vi. Jeg tror fremtiden vil tvinge det norske samfunnet til både å ta inn flere kompetente innvandrere og ta i bruk den kompetansen innvandrere besitter for å kunne konkurrere på et internasjonalt nivå.

Brenna er en anerkjent foredragsholder og konsulent på integreringsspørsmål. For tiden er hun leder av Foreldreutvalget for grunnskolen.

tekst og foto: Atle Briseid

Kirkens Bymisjon på Haugalandet har månedlige kveldsmesser i Skåre kirke.

Det mobile bymijonkapellet i Haugesund ble åpnet i sommer og ble raskt byens best besøkte kirkerom.

bymisjon • Norge rundt

Tiltakslyst på Haugalandet

Bymisjonsbevegelsen har for lengst nådd Haugalandet i Rogaland. Med utgangspunkt i en satsing på forebyggende arbeid blant barn og unge i 2000, har arbeidet vokst til et bredt sosialt tilbud. I sommer tok de i bruk distriktets minste, men best besøkte kirkerom.

Mobilt kapell

Festivalkapellet er den siste nyskapingen i Kirkens Bymisjons regi på Haugalandet. Utforming og organisering har skjedd på rekordtid, og biskop Ernst Baasland medvirket ved innvielsen i august. Innsatte i fengselet lagde altertavlen. "Endelig ei kjerka som e passelig store for å dekke behovet," sa den brisne mannen i det han med ustø fot trådte over dørstokken til kapellet. Fire tusen tre hundre mennesker gjorde som mannen og gikk inn. Hundrevis av ungdommer tente lys for noen de er glad i. Mange skrev bønnelapper. Steiner med påmalt bibelvers falt mest i smak hos barna. De fleste tok en stein med seg. 40 kapellverter fra ulike menigheter gjorde en frivillig innsats for

å betjene kapellet i åpningstiden.

Festivalkapellet er med sine 15 kvm det minste kirkelokalet på Haugalandet. Men det har utvilsomt vært det mest besøkte de tre ukene det har stått på kaien under Sildajazzen, Havnedagene og Filmfestivalen.

Forebyggende Ressursteam for barn og unge

Ressursteamet fokuserer i særlig grad på sammenhengen mellom hjem, skole og fritid i samarbeid med barn, ungdom og deres foreldre og foresatte. Barnevernspedagog og sosionom samarbeider direkte med skoler i området.

Trosopplæringsprosjekt

Bymisjonstiltak på Haugalandet er eneste Bymisjonsvirksomhet i Norge som har fått tildelt midler fra trosopplæringsreformen. Prosjektet er et helgetilbud for tenåringer i Haugesund. I høst rekrutteres også foreldre som ressurs i dette arbeidet. Intensjonen er å gi faglige foredrag og drive nettverksbygging blant foreldregruppen.

Miljøarbeiderteamet hjelper bostedsløse

Miljøarbeiderteamet er et samarbeid mellom kommunale tjenester og Bymisjonen. Oppdraget er knyttet til miljøarbeidertjeneste med oppfølging av beboere i kommunale boliger.

Daglig leder for Bymisjonstiltak på Haugalandet er Arne Valen

Bo-seminaret "På randen av å bo" arrangeres i høst i samarbeid med Frelsesarmeen og Sosialtjenesten. Dette engasjerer så vel byråkrater som politikere i en kommune som ligger på norgestoppen i antall bostedsløse i forhold til folketallet.

Bymisjonsvirksomheten på Haugalandet startet i 2000 da Stiftelsen Kirkens Bymisjon Rogaland (SKBR) etablerte Forebyggende Ressursteam Haugalandet (FRH)

Arbeidet har hatt fokus på forebyggende barne- og ungdomsarbeid med blant annet forsterket foreldresamarbeid.

I 2005 ble Miljøarbeiderteamet etablert i samarbeid med Haugesund kommune, med bostedsløse som målgruppe.

Syklende jurister

På tre hjul i svingen og med håret flagrende i vinden farer gatejuristene rundt i byen for å informere om virksomheten sin.

Hver torsdag ettermiddag sykler Kine, Marianne, Ann Kathrin og de andre gatejuristene en runde i Oslo sentrum - fra kaiområdet, via trafikkmaskinen, til Grønland og Akerselva - på sin særegne Christiania-sykkel. Gatas folk trenger nemlig en påminnelse om at torsdag er dagen for å ta opp nye saker.

- Det er veldig stas og fryktelig morsomt. Mange stopper opp og vinker. På vei gjennom Grønland hender det også at de plystrer etter oss, ler Marianne Skattum.

Viktig reklameobjekt

Den flotte sykkelen med kasse foran, som lenge var den ene av to i sitt slag i Norge (Kirkens Bymisjon i Bergen hadde den andre, men nå har blant andre Øya-festivalen kjøpt tilsvarende), har etter hvert blitt Gatejuristens viktigste markedsføringsobjekt.

- I tillegg til at det er et transportmiddel som vi bruker i alle slags ærender, er den et viktig redskap for å synliggjøre Gatejuristen. Vi har jo sykkelen i logoen vår, sier Kine S. Horsbøl.

Etter hvert er sykkelen blitt et velkjent syn for Gatejuristens klienter. Men også andre legger merke til doningen.

- Aftenposten ringte og ba om et intervju bare noen minutter etter at jeg hadde syklet forbi redaksjonslokalene, sier Ann Kathrin Nordbø.

Vanlige spørsmål

Hvilke spørsmål får dere oftest på deres vei gjennom byen?

- Det handler om alt mulig, men det er kanskje spørsmål omkring stønad til livsopphold, bolig eller metadon- og subutexbehandling som er det vanligste, sier Nordbø og understreker at de personlige samtaler ikke gjøres ute på gata, men inne på kontoret, av hensyn til taushetsplikten.

Ifølge gatejuristene har mange rusavhengige brukbar oversikt over egne rettigheter, i alle fall når det gjelder nære ting som økonomisk sosialhjelp. Å kreve sin rett er derimot ikke like enkelt.

- Det hjelper ikke bare å vite om sine rettigheter, noen ganger trenger man også hjelp til å bære disse sakene frem: til å ta de viktige telefonene og skrive det viktige brevet, sier daglig leder, Cathrine Moksness.

- En klient sa til meg en gang: "Dere skriver akkurat det samme som jeg har gjort i alle år, men det er først når dere skriver, at det skjer noe. De hører ikke på meg", forteller Skattum.

Marianne Skattum, Ann Kathrin Nordbø og Kine S. Horsbøl liker å sykle rundt i byen for å informere om Gatejuristen. - Det er veldig stas og fryktelig morsomt. Mange stopper opp og vinker, sier de.

Tetter huller

- Er det steder dere mener det er hull eller mangler i loven?

- Det er akkurat sendt ut en høring fra departementet for å rydde opp etter rusreformen. Målet er blant annet å tette små huller i forhold til LAR-behandling (metadon og subutex red.anm.) og valg av sykehus. Det vil likestille rusavhengige med andre pasientgrupper, sier Skattum.

Har vokst kraftig

Etter snart to års drift, har Gatejuristen vokst voldsomt, fra én ansatt i oppstarten til nå å omfatte fire jurister på heltid. Virksomheten er blitt godt kjent og akseptert i miljøet - mye takket være sykkelen.

- Hvis vi sykler og stopper opp i Skippergata, er det så mange som tar kontakt at vi rett og slett ikke kommer oss videre, sier Cathrine Moksness.

tekst og foto: Atle Briseid

Sommersol og solsikkeprosjekt

Hudøysommeren ble i år også en stor og positiv opplevelse for ca 80 somaliske barn og kvinner. I samarbeid mellom bymisjonsvirksomhetene Hudøy Feriekoloni og Primærmedisinsk verksted (PMV) ble store grupper fra innvandrer miljøene i Oslo invitert til en god gammeldags norsk sommerleir med sol, sjø, sovesaler og uteliv

- Et veldig viktig tilbud for barna og kvinnene som ellers lett blir isolert inne i byen i ferietiden. Mange har verken råd eller anledning til andre sommerplaner enn å holde seg hjemme, sier Ayaan Yasiin fra PMV. Grupper fra Pakistan og Sierra Leone var også sommergjester på Hudøy i år.

Solsikkeprosjektet

Mange av de somaliske sommergjestene får anledning til å opprettholde kontakten når de møtes i "Solsikkeprosjektet", som somaliske kvinner selv driver som en del av PMV-satsingen. Her har opptil 45 barn og 15 mødre et sosialt tilbud hver lørdag. Her kan mødre få avlastning, tid til en voksenprat og bygge nytt nettverk, mens andre passer barna i noen timer. Her får mødrene også veiledning om rettigheter og barneoppdragelse.

Prosjektet er allerede et viktig tilbud som en vei ut av isolasjon og en bundet hjemmesituasjon for mange, sier Ayaan. - Livssituasjonen blir bedre, det blir lettere – ikke så tungt.

Sammen med sin kollega Jawhir Mohamud leder hun lørdagstreffene.

Solsikkeprosjektet er nå også lykkelig plassert i aktivitetshuset

Godt med noen sommerdager på Hudøy, også for somaliske familier.

Gartnerløkka, sammen med flere andre aktivitetstilbud fra Kirkens Bymisjon og Røde Kors. Huset ligger tilbaketrasket midt på Grønland og har lekeplass i hagen!

Bymisjonsprest mener kirka har mye å lære av teatret

Bymisjonsprest Kari Veiteberg har tatt doktorgrad på liturgien i en gudstjeneste. Hun mener kirka kan lære mye av teatret når det gjelder å formidle et budskap.

- Hele tiden mens jeg har vært prest har det slått meg at vi godt kan ha de rette teologiske teoriene på plass, men det hjelper ingen ting hvis vi ikke klarer å formidle budskapet på en forståelig måte, sier hun.

Kan lære fra teatret

Veiteberg har tidligere studert teatervitenskap og har brukt denne kunnskapen aktivt i sitt doktorgradsarbeid.

- Gudstjenesten må i større grad ta høyde for at det er snakk om et samtidig samvær mellom mennesker i et spesielt rom. Hvor du sitter i rommet har for eksempel innvirkning på formidlingen, sier hun.

I sitt forskningsarbeid tok hun spesielt for seg

dåpen for å finne ut om liturgien virker fremmedgjørende på folk. Tittelen på doktorgradsarbeidet er: "Å framføre gudstjenester. Om dåp i Den norske kyrkja."

- Jeg fant ut at dåpsliturgien på en måte "umyndiggjør" dåpsfolket. Liturgien signaliserer at vi tror at de ikke kan noe - presten underviser. Jeg mener vi bør drive med mer feiring og mindre undervisning i dåpsgudstjenestene, sier hun.

- Har drømmejobben

Veiteberg har vært tilknyttet Tøyenkirken som bymisjonsprest siden 2000. Gudstjenestene i Tøyenkirken er et godt eksempel på en liturgi som fungerer bra, mener hun.

- Jobben i Tøyenkirken er drømmejobben.

Liturgien preges i stor grad av delaktighet, den berører livet og lar flere komme til orde. I tillegg er kirkerommet svært åpent, sier hun.

Seks år etter at hun tok en pause fra forskningen for å jobbe på Bymisjons senteret, kan hun endelig fullføre doktorgraden. Veiteberg disputerte nemlig 1. september.

- Det føles utrolig deilig! Det er deilig å kunne få ut den kunnskapen jeg har, og fint å være en av de

Bymisjonsprest Kari Veiteberg har forsket på dåpsliturgien, som hun mener umyndiggjør dåpsfolket.

få i Norge som har teologisk doktorgrad i liturgi. I tillegg føles det bra å være doktor samtidig som jeg er i praktisk arbeid. Man trenger ikke være på universitetet selv om man er doktor, sier hun.

Avtalen mellom Kirkens Bymisjon og Norges Røde Kors signert

Nå er intensjonsavtalen mellom Kirkens Bymisjon og Norges Røde Kors signert av de nye generalsekretærene Trygve G. Nordby (Norges Røde Kors) og Sturla J. Stålsett (Kirkens Bymisjon)

Det skjedde 29. august i aktivitetshuset Gartnerløkka, et dynamisk eksempel på hvordan de to organisasjonene samarbeider både om eiendommer, sosiale tilbud, frivillige og andre deltakere. Huset på Grønland i Oslo feiret samme dag ett-årsjubileum for samarbeidet der en rekke virksomheter fra begge organisasjoner deler lokaler, utfyller hverandre og samarbeider.

Nye nettverk

Avtaleteksten mellom de to organisasjonene viser til et nesten sammenfallende verdigrunnlag, og sier blant annet at de to organisasjonene utfyller hverandre på en måte som kan komme utvalgte målgrupper til gode.

- Samarbeidet skal bidra til at brukerne av partenes aktiviteter får økt sosial kompetanse og blir bedre i stand til å bygge nye sosiale nettverk. Avtalen skal danne grunnlag for konkrete aktiviteter og samarbeid over hele Norge. I sin hilsen ved signeringen understreket generalsekretær Sturla Stålsett nettverksbygging som et viktig verktøy i tidens sosiale arbeid. - Vi når lenger når vi søker allianser med likesin-

Generalsekretærene Sturla J Stålsett og Trygve G. Nordby signerte intensjonsavtalen som gjelder ut 2009.

nede. I vårt nye strategidokument står nettopp nettverksbygging, forebygging og frivillighet sentralt, sa bymisjonsgeneralen.

Kulturmylder på Ammerud

Biskop Ole Christian Kvarme hilser på et medlem av barnekoret på Ammerud skole under åpningen av Ammeruddagene. Senere samme helg holdt han for første gang visitasgudstjeneste på et sykehjem.

At integreringen starter med barna, var tydelig da Ammerudhjemmet i samarbeid med Bydel Grorud og en rekke lag og foreninger arrangerte Ammeruddagene i begynnelsen av september.

Oslo-biskop Ole Christian Kvarme, som var på visitas i Rødtvet menighet den uka, stortrivdes i det flerkulturelle livet som myldret utenfor sykehjemmet.

- Dette er en fest for det nye Oslo. Det har ikke alltid vært lett å møte nye kulturer, verken for de som skal møte det norske eller det utenlandske, men her har dere virkelig kommet langt, sa han.

Shiva, Buddha og Jesus

I løpet av visitasuka hadde biskopen besøkt både hindutempel, menighetsråd, bydels ungdomskoler og sykehjem, og fått et innblikk i alle de positive kreftene lokalsamfunnet i Groruddalen har å by på. På åpningen av bydelsdagene fikk han se både indisk dans, hip hop, jazzdans og drill, og høre barn fra Ammerud skole og eldre fra sykehjemmet synge en sang som kulturleder Rolf Nicolaisen hadde skrevet:

- En kan Shivas sang, en forstår Allahs bud, en har fred med Jesu dåp, en kan Buddhas mystikk, en kan tro uten Gud – sammen gir vi Grorud håp!

Flytter lokalmiljøet inn

Flere tusen mennesker koste seg på konserter, fotballturnering, gatekamp, mini-tivoli eller noen av de andre, utallige aktivitetene som foregikk denne helgen. Institusjonssjef Øyvind Jørgensen oppsummerte arrangementet på følgende måte:

- Vi har et oppdrag utover "bare" å være et sykehjem. Med Ammeruddagene flytter vi lokalmiljøet inn og skaper et møtested mellom institusjonen og menneskene i bydelen vår.

Slik kan du støtte arbeidet vårt

Det er flere måter man kan støtte arbeidet til Kirkens Bymisjon på. Noen foretrekker å ha en giveravtale hvor et bestemt beløp overføres hver måned, og andre synes det er hyggelig å ønske seg penger til arbeidet vårt ved en fødselsdag eller et jubileum. Hver jul sendes julekort til nær og fjern, og mange ønsker å støtte arbeidet vårt gjennom å kjøpe kortene via nettsidene våre. Her får du en oversikt over hvordan du kan støtte Kirkens Bymisjon denne høsten.

Fast givertjeneste

Fyll ut kupongen på motstående side og send den inn. Porto er allerede betalt.

Gi en gave "online"

Ved å gå inn på nettsiden www.bymisjon.no. Velg "Støtt oss" i menyen til venstre, og deretter "Gi en gave online". Da gir du via ditt VISA-kort eller Master Card.

Du kan ringe 820 43 055

og gi 100 kroner ved å holde linjen til du får en kvitteringsmelding.

Anledningsgaver

Denne måten å gi på passer for deg som ikke ønsker gaver til fødselsdagen eller en annen feiring. Gjestene dine kan i stedet gi en gave til Kirkens Bymisjon dersom du ønsker det. I etterkant mottar du et takkebrev og en liste over de som har gitt slik at du kan få sendt takkekort.

Minnegave

Enkelte ganger har avdøde uttrykt ønske om at det skal gis en gave til en organisasjon i stedet for blomster til begravelsen/bisettelsen. Begravelsesbyrået er behjelpelig med å ordne dette, eller vi kan kontaktes på tlf.nr. 02005 for mer informasjon.

Testamentariske gaver

Dersom du ønsker å opprette et testamente hvor midler er tenkt avsatt til Kirkens Bymisjon, kan du få gratis bistand fra vår advokat.

Årets julekort i salg!

Hvert år tar vi kontakt med kunstnere som låner eller gir oss sine verker slik at vi kan få laget flotte julekort som selges via nettsidene våre. Her ser du to av årets i alt ni julekort, laget av Lind-Arnold Solstad ("Blå aften") og Bjørg Torvalldottir ("Med hjertet i hånden"). Inntektene fra salget går til arbeidet vårt. Bedrifter som trenger å få trykket tekst på kortene kan opplyse om dette på bestillingssidene på www.bymisjon.no

"Gi oss i dag"

- 100 oppskrifter på himmelske brød og kaker.

I slutten av september lanserer vi en ny bakebok hvor 100 oppskrifter fra kjente og kjære bakere og konditorer presenteres. Blant andre Pascal, Åpent Bakeri, Lars Lian, Vaaland Dampbakeri og Bymisjonens egen bakere avslører favorittoppskriftene i en delikat bok som med stort hell kan pakkes inn og legges under et juletre i desember! Overskuddet av salget går til arbeidet vårt. Du kan bestille boken på www.bymisjon.no

Her er en liten prøvesmak på hva "Gi oss i dag" byr på: Grunndeig til boller, julekaker og kanelsnurrer:

Grunndeig

- 6 dl melk
- 1 kg hvetemel
- 150 g sukker
- 15 g salt
- 12 g kardemomme
- 50 g gjær
- 1 egg
- 150 g smør

Bruk romtempererte råvarer. Bland alle ingrediensene, men sett til side 1 dl melk og smøret til senere i elteprosessen. Kjør deigen i ca 3 minutter på sakte fart (2). Deretter økes hastigheten til (4). Kjør deigen i ca. 5 minutter. Nå tilsettes den siste dl med melk litt etter litt, i små mengder. Deigen skal nå være smidig og ha en blank overflate.

Tilsett smøret som er skåret i terninger. Kjør deigen på sakte fart (2) til smøret er blandet helt inn i deigen.

Julekake

- grunndeig
- rosiner
- sukat
- egg eller melk til pensling

Legg rosiner i vann dagen i forveien. Bland rosiner, og sukut hvis du liker det, inn i grunndeigen. La deigen hvile ca. 1 time. Del deigen i så mange emner du ønsker, og form dem til runde kaker. Sett julekakene til heving på et lunt sted under et kjøkkenhåndkle ca. 1 time, eller til de er ferdig hevet. Pensle kakene med lettpisket egg eller melk. Stek julekakene på 230 grader midt i ovnen til de får en fin gyllenbrun farge. Avkjøl på rist.

Ole Paus med juleplate fra Skippergata

Hvordan låter julesangene når de blir sunget i Skippergata i Oslo? Det får vi svar på når Ole Paus kommer med sin nye juleplate innspilt på Kirkens Bymisjons kafé samme sted.

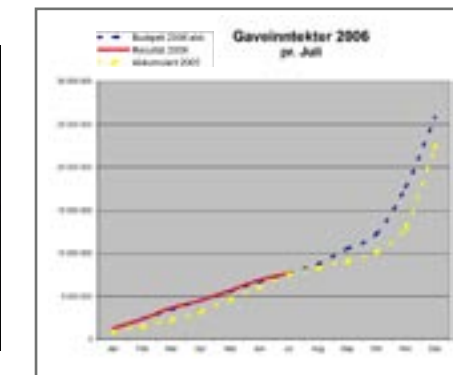
Den kjente trubaduren gjorde i høst et gate-nært besøk på bymisjonskaféen Møtestedet i Skippergata i Oslo. Her var det et musikalsk og folkelig møte mellom artister og gjester over to hele konsertkvelder. Resultatet blir en "live" juleplate med hørbar utveksling mellom gjestene fra blant annet rusmiljøet, en inspirert Paus med sin særegne formidlingsform og julesangenes innhold og stemning. Konsertene inneholdt både kjente og velbrukte julesanger og nyskrevne tekster fra Ole Paus sitt repertoar.

Plata med arbeidstittelen "Jul i Skippergata" blir utgitt av Kirkelig Kulturverksted og selges med inntekt for Kirkens Bymisjons arbeid i hovedstaden. Den nye plata blir selvsagt et livfullt innslag under årets Lys i Mørket-aksjon.

Ole Paus vil også holde to åpne konserter i kulturkirken Jakob med sanger fra plata. Konsertkveldene blir 20. og 21. desember. For

Gaver i 2006

Kirkens Bymisjons givere er plata en god mulighet både til å støtte bymisjonsarbeidet og til selv å bli inspirert av en god kulturopplevelse.

ANSATTE I INNSAMLINGS-AVDELINGEN:

Hans Jacob Torkildsen, innsamlingsleder Arbeider med kampanjer og markeds-aktiviteter

Hans.Jacob.Torkildsen@skbo.no
Telefon: 22 36 55 32

Merete Anker, konsulent Arbeider med Lys i Mørket, faste givere, minnegaver, anledningsgaver

Merete.Anker@skbo.no
Telefon: 22 36 55 55

Henning Høiner, prosjektleder Arbeider overfor næringslivet og med våre salgsprodukter

Henning.Hoiner@skbo.no
Telefon: 22 36 55 35

Ada Marie Magnæs, kundekonsulent Arbeider med innsamlingsarbeid og samarbeid med næringslivet

Ada.Marie.Magnaes@skbo.no
Telefon: 22 36 55 29

Jon Christian Ottersen, konsulent Arbeider med database, rutiner og økonomi

Jon.Christian.Ottersen@skbo.no
Telefon: 22 36 55 21

SVARSKJEMA «BYMISJON»

Ververens navn: Postadresse:

Jeg ønsker å bli **FAST GIVER** med kr:..... per: måned kvartal halvår år

Jeg vil betale gjennom: avtalegiro tilsendt giro

Ditt kontonummer ved avtalegiro (11 siffer):

Navn:

Adresse:

Postnr.:

Poststed:

Underskrift:

Givernummer (fylles ut av Kirkens Bymisjon)

Andre beskjeder til Kirkens Bymisjon:

Jeg ønsker ikke bladet "Bymisjon" tilsendt, men vil fortsette å være giver.

Jeg ønsker å få tilsendt informasjon om:

- Kirkens Bymisjon (verdidokument)
- Fast givertjeneste - LYSGLIMT
- Anledningsgaver
- Minnegaver
- Testamentariske gaver
- Annet:

Mottakers kontonummer:
7011 05 18593

Porto er betalt

Kirkens Bymisjon

Svarsending 1012
0090 Oslo

B-PostAbonnement

Reisen til reisen

Her er hele turgjengen fra Safir! De samarbeidet nesten et år om reisen til reisen. Så reiste de! (Foto: Aftenposten)

Gry (t.v.) + venninne soler seg ved havet på Lanzarote. (Foto: Aftenposten)

Gry vel hjemme ved SAFIRveggen etter sydenreisen som ga inntrykk for livet.

SAFIR-fellesskapet var i august på reise til Lanzarote. Etter 10 måneder med forberedelser, dugnadsinnsats og mange utfordringer reiste 14 medlemmer og frivillige til Røde Kors' Casas Heddy på Lanzarote. Forberedelsene var en krevende prosess med både hardt arbeid og personlige utfordringer, og prosjektet har levd godt opp til sin tittel: Reisen til reisen! Her er en reisebeskrivelse fra Gry – en av deltakerne.

"Når en så stor gruppe eksmisbrukere drar på tur er det mange hensyn som må tas, og det å leve så tett i en uke kan by på litt av hvert. En ting vi lærte på turen var at det er lurt å prate

ut med alle, så det ikke er noe som ligger og gnisser mellom to stykker. Det vil vi ta med som en god lærdom til neste tur. Det blir mange opplevelser og inntrykk, så mye positivt som skjer hele tiden. Vi har opplevd veldig mye på en uke; bading, tur til ildfjellet, sydtur for å se vanngrotter, dykking, paragliding, "Rancho Texas" tur... Tror jeg kan si med hånden på hjertet at alle koste seg og slappet av.

Det var nok en utfordring for noen å ha så mange rundt seg hele tiden, men alle var flinke til å ta vare på seg selv og andre. Når det var behov for det, var det bare å trekke seg tilbake. Man blir sliten på en annen måte når det er over 30 grader i sola.

På vår side

Vår side er stedet for ord og uttrykk fra de mange deltakere, gjester og brukere i Kirkens Bymisjons virksomheter. Les hva Gry, som er medlem på SAFIR, skriver etter en helt spesiell Sydenreise i august...

SAFIR er Sentral for frivillighet i rusfeltet og er et samarbeid mellom Kirkens Bymisjon og Oslo Røde Kors. Her møtes folk med bakgrunn fra rusavhengighet og frivillige medarbeidere til felles kontakt, hverdagsopplevelser og nettverksbygging. SAFIR holder til i nettverkshuset "Gartnerløkka" som feiret ettårsdag som fellesskap i høst.

Når jeg ser tilbake på turen er det spesielt to ting som dukker opp:

Det første er hvor godt det vises på ei som dessverre er lenket til rullestol når hun får bade hver dag og kose seg i bassenget. Jeg vil si hun fikk et helt nytt ansiktsuttrykk etter turen. Og det andre: Når en godt voksen dame med et snev av vannskrekk lærer seg å svømme. Hadde det ikke vært for ørene, hadde smilet gått helt rundt.

Jeg vil takke alle som var med og gjorde det til en minneverdig tur. Stor takk til alle – dere er en kjempegjeng!

Hilsen fra Gry

